

доведенням складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 172-7 КПАП (неповідомлення особою у встановлених законом випадках та порядку про наявність у неї реального конфлікту інтересів).

Отже відсутність належної правової визначеності призводить до зниження ефективності реалізації заходів державної антикорупційної політики. У багатьох випадках ці недоліки призводять до неможливості доведення складу кримінальних та адміністративних правопорушень (як в частині суб'єкта, так і в частині об'єктивної сторони). Тому наведені в цій роботі норми Закону «Про запобігання корупції», Кримінального кодексу та Кодексу України про адміністративні правопорушення потребують удосконалення.

Список використаних джерел

1. http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
2. Case of Tolstoy Miloslavsky v. The United Kingdom, § 37. <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57947>
3. Case of Kokkinakis v. Greece, § 52. <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57827>
4. Case of Engel and Others v. The Netherlands (article 50). <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57478>
5. Постанова пленуму Верховного суду України № 5 від 26.04.2002 «Про судову практику у справах про хабарництво». <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-02>
6. Методичні рекомендації щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, затверджені рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції від 29.09.2017 № 839. <https://nazk.gov.ua/metodychni-rekomendaciyi>

Кузнєцов Віталій Володимирович,
завідувач кафедри гуманітарних та загальноправових дисциплін Інституту
Управління державної охорони
України Київського національного
університету імені Тараса Шевченка,
доктор юридичних наук, професор

ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ ЯК ОДИН З НАПРЯМІВ РЕФОРМУВАННЯ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЇ ОХОРОНИ УКРАЇНИ

Управління державної охорони України (Управління) відповідно Концепції розвитку сектору безпеки і оборони України (Концепція), яка затверджена Указом Президента України від

14 березня 2016 року №92/2016 є складовою сектору безпеки і оборони України. У пункті 3.10 Концепції визначені десять пріоритетів розвитку Управління у секторі безпеки і оборони. Для ефективної реалізації цих напрямів у п. 3 Рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України» від 4 березня 2016 року, Управлінню було доручено розробити у тримісячний строк з урахуванням положень Концепції концептуальні та програмні документи розвитку складових сектору безпеки і оборони та забезпечити їх затвердження в установленому порядку. Слід відмітити, що такими пріоритетами розвиток Управління не вичерпується, оскільки в Концепції передбачені й інші загальні завдання для складових сектору безпеки і оборони. Відповідно до Концепції, одним з основних завдань сектору безпеки і оборони є «попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, інших протиправних дій, які безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України, боротьба з тероризмом, корупцією та організованою злочинністю у сфері управління і економіки». У контексті надзвичайної уваги як держави, так і суспільства до проблем протидії корупції, що створюють відомі ризики для національної безпеки, набуває актуальності нормативно-правове забезпечення протидії корупції в Управлінні.

На нашу думку, визначені Концепцією завдання для їх успішної реалізації повинні бути сформульовані в Законі України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 4 березня 1998 року. Частково це виконано, зокрема окремі положення цього нормативного акту створюють правові підстави для протидії корупції серед військовослужбовців та працівників Управління. Однак статті 16, 16-1, 16-2 відсилають нас до Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» від 7 квітня 2011 року, який, як відомо 1 вересня 2016 року, втратив чинність. Тому виникла потреба привести Закон України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 4 березня 1998 року з чинним Законом України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року.

Також згідно ч.1 ст. 19 Закону України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року, передбачено обов'язок прийняття антикорупційних програм в «Адміністрації Президента України, Апараті Верховної Ради України, Секретаріаті Кабінету Міністрів України, Секретаріаті Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Генеральній прокуратурі України, Службі безпеки України, міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, інших державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України, обласних, Київській та Севастопольській міських державних

адміністраціях, державних цільових фондах – шляхом затвердження їх керівниками». Відповідно до ч.1 ст. 11 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 4 березня 1998 року: «Управління державної охорони України є державним правоохоронним органом спеціального призначення, підпорядкованим Президентові України та підконтрольним Верховній Раді України». Тобто Управління як державний орган повинно мати власну антикорупційну програму, яка буде затверджена начальником Управління. Таке положення не передбачені в Законі України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 4 березня 1998 року. Сьогодні вже 107 державних органів та інших уповноважених суб'єктів подали Антикорупційні програми на погодження Національному агентству з питань запобігання корупції. Серед них є складові сектору безпеки і оборони України, наприклад Міністерство оборони України, Міністерство внутрішніх справ України, Національна гвардія України, Національна поліція України, Державна прикордонна служба України, Державна служба України з надзвичайних ситуацій, Служба безпеки України, Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації України та ін.

Однак Управління досі не затвердило Антикорупційну програму та не подало її на погодження з Національним агентством з питань запобігання корупції. При цьому з урахуванням Завдань і заходів з виконання Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні Антикорупційної стратегії) на 2015-2017 роки, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 року № 265, у міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях антикорупційні програми затверджуються щороку до 1 березня.

Тому одним з нагальних завдань Управління в контексті реформування сектору безпеки і оборони України є розробка та затвердження Антикорупційної програми відповідно Методичних рекомендацій щодо підготовки антикорупційних програм органів влади, які розраховані для використання у роботі суб'єктами затвердження антикорупційних програм, визначеними в частині першій статті 19 Закону України «Про запобігання корупції», уповноваженими підрозділами (особами) з питань запобігання та виявлення корупції (затверджені рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції від 19 січня 2017 року № 31).

На підставі викладеного пропонуємо:

Узгодити положення, які передбачені в статтях 16, 16-1, 16-2 Закону України «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» від 4 березня 1998 року з Законом України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року.

У статті 11 Закону України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року передбачити ч. 7 у такій редакції: «Начальник Управління державної охорони України до 1 березня затверджує Антикорупційну програму, яка погоджується з Національним агентством з питань запобігання корупції».

Куценко Станіслав Ігорович,
начальник Головного територіального
управління юстиції у місті Києві,
кандидат юридичних наук

СУЧАСНИЙ ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР УКРАЇНИ ЯК ВЕКТОР ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Однією з європейських тенденцій розвитку контрольних функцій держави є пошук нових інструментів запобігання протиправним явищам в суспільстві. Так, загострились міжнародні і національні проблеми боротьби із корупцією і це свідчить про те, що традиційні методи боротьби з нею є недостатньо ефективними. Питання розробки та впровадження новітніх заходів протидії корупції, які дозволять мінімізувати рівень корупції до безпечного, є одним з найважливіших питань сучасності, вирішення якого можливе лише за умови комплексного та системного підходу, що передбачає потужну підготовчу роботу із профілактики корупції, що буде мати прямий вплив на всі сфери життя суспільства. Наприклад, з урахуванням того, що більшість незаконних операцій здійснюється з використанням кредитних та фінансових сфер, одним із способів вирішення цих проблем є проведення фінансово моніторингу, що знаходиться у рамках економіко-правових інструментів протидії корупції.

Досвід успішних антикорупційних програм та заходів зарубіжних країн, яким вдалось показати високий результат та ефективність у боротьбі з корупцією, крім політичних, правових та організаційних механізмів подолання корупції, також демонструє соціально-ідеологічну спрямованість.

Так, в Антикорупційній стратегії на 2018–2020 роки визначається комплекс заходів, спрямованих на розробку та впровадження механізму зменшення рівня корупції в Україні, в тому числі шляхом налагодження в суспільстві атмосфери нетерпимості до проявів корупції, формування довіри до антикорупційної політики держави і позитивного ставлення до викривачів, а також системне залучення державою активної частини населення, громадських об'єднань, представників бізнесу до антикорупційних заходів.

Зрозуміло, що реалізація даних заходів передбачає потужну роботу та розрахована передусім на молодь в контексті формування в останньої стійкого відчуття неприйнятності корупції для молодої людини, яка воліє здобути краще майбутнє. Досягнення позитивного